

ANITTE B. WINDECKER

**GYEREKKOROM
UTÁN**

Dream
válogatás

A lány beleváló és vagány, de a teljesen új élethelyzet és az első szerelem mindent megváltoztat...

Ida nem egy átlagos kamaszlány. Ida makacs, nagyszájú és folyton a határokat feszegeti. Azonban amikor a szülei elválnak, és úgy dönt, hogy Londonból Budapestre költözik édesapjához, olyan kihívásokkal találja szemben magát, amelyekre nem volt felkészülve. A kamaszkor szokásos kérdései mellett, mint az útkeresés vagy az első szerelem, az új ország, az ismeretlen kultúra és az új barátságok is a mindennapjai próbatételeivé válnak.

Mindezek rengetegében Ida időnként eltéved, máskor megtalálja a helyes utat, vagy ha jobb lehetőség nincs, újat tapos magának, miközben sokszor bebizonyosodik, hogy még ha ő az ellenkezőjét is érzi, valójában nincs egyedül.

Ida az a kamaszlány, akivel együtt tudunk nevetni vagy sírni, és akinek az életben való kalandozása mindenkit megérinthet.

ANITTE B. WINDECKER

Jelenleg Angliában él, szenvedélye a biciklezés, és szívesen tölti az idejét a természetben. Imádja a rovarokat, van egy macskája, Gyula, aki szintén rajong értük, de kettőjük közül csak az egyik akarja őket megenni. Anitte, ha nem könyvet ír, akkor blogot vezet, szívesen foglalkozik társadalmi és állatvédelmi kérdésekkel. Ha új emberekkel találkozik, mindig reménykedik, hogy érteni fogják a vicceit, amiket úgysem tud majd magában tartani.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Nagyon szeretem az író stílusát. Szabadlelkű, kellően vagány, de ugyanakkor rendkívül mélyérzésű, és ez a könyvben is visszaköszön. Imádtam minden egyes sorát, közben rengeteget nosztalgáztam is.” **eSzke - moly.hu**

„Engem megvett. Kilóra. Nagyon jó volt olvasni és átélni egy »tökéletes« gimis kort. Bár az enyém is ilyen lett volna!” **Enic - moly.hu**

„Néha fáj olvasni. Mert pontosan tudtam, milyen szenvedésen megy át Ida. Mások némán, vagy épp nem annyira némán rázkódtam a nevetéstől. Azon kaptam magam, hogy a jelenetnél, ahol fontos a gyorsaság, gyorsabban próbáltam olvasni, hogy tartsam a lépést.” **Teo - moly.hu**

„Vicces, szellemes, olvastatja magát az egész történet, rengeteget nevettem, a főszereplő csak úgy sziporkázik. Mit is írhatnék még, imádtam az első kötetet, na.” **Agneszu - moly.hu**

ANITTE B. WINDECKER

GYEREKKOROM UTÁN

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

– Na? Milyen? – kérdezem.

Egy göndör hajú, kövér nő áll mellettem a reptéri buszon, és úgy néz rám, mintha totál bolond lennék. Kérdően meredek rá, végül is leendő blogom első bejegyzését olvastam fel neki, és igazán érdekelne a véleménye.

– Nagyszerű – mondja halkán és bólogat, de nem veszi le rólam a szemét, mintha attól félne, megtámadom, amint elfordítja a fejét.

Kipillantok az ablakon, és megállapítom, hogy Ferihegy reptere (ami jelenlegi nevén Liszt Ferenc reptér, de apu csak Ferihegynek hívja) egész kicsi. Minden alkalommal konstatáltam már korábban is, amikor Magyarországra jöttem: évente kétszer meglátogattuk a mamáékat, apu szüleit. Ők Budafokon élnek.

Érzem, ahogy a harminc fokban a hátzísák alatt a pótlóm a hátamra tapad. A csőfarmerem kényelmetlen ebben a melegben, a szűk szabású tornacipő is szorítja a lábam, a nehéz kézipoggyászmórról pedig le sem veszem a szemem, és egy pillanatra sem merem elengedni. Brutális honvágó lesz úrrá rajtam, amikor leszállok a buszról a füledt, budapesti vasárnapon, és a tömeget követve igyekszem a kijárat felé. Félreállok, küldök egy üzenetet anyunak, aki Londonban tett fel a gépre, megírom neki, hogy rendben megérkeztem.

Aztán meglátom aput. Sötétszőke, szépen nyírt haja halványan őszül a halántékán, és egy kis pocakot is eresztett az elmúlt hónapokban, mióta nem találkoztunk.

Mégis, sokkal jobban fest, és hatalmas mosoly ül az arcán. Sikítva a nyakába ugrok, olyan lendülettel, hogy óriási csattanással eldől a narancssárga kézipoggyászom.

– Nagyon hiányoztál – dűnnyögi apu a nyakamba, és hallom, amint szipog.

– Ne sírj, apu! Itt vagyok – vigasztalom, de én is sírok.

Sokáig öleljük egymást, mígnem egy fickó fel akarja kapni a bőröndömet, hogy meglógjon vele, úgyhogy apu rákiabál, és ezzel véget is ér az érzékeny pillanatunk.

– Milyen volt az út? – kérdezi, miközben leemeli a két feladott bőröndömet a szalagról.

Ez minden, amit hoztam. Két nagy bőrönd, egy kicsi, meg egy tömött hátizsák.

– Fura – felelem.

A fülem mögé tűröm az oldalt elválasztott hajam, mert elől pont olyan hosszú, hogy idegesítően a szemembe lóg.

– Fodrásznál voltál! – veszi észre apu, én pedig megsímitom a vállig érő frizurámat.

– Igen. Jó sokat vágattam. Már majdnem a derekamig ért.

– Nem sajnáltad?

– Nem – vonom meg a vállam. Annyi mindentől kellett elbúcsúznom az elmúlt fél évben, nem pont a hajam elvesztése volt az, ami megrázott ezek után.

– Szóval... beíratlak egy suliba – szólal meg apu a kocsiban ülve. – Az egyik legjobb.

– Nem választhattam volna? – kérdezem.

– Nos, tekintettel arra, hogy a tanév két hete elkezdődött, nem szerettem volna, ha ezzel is időt veszítünk. De hidd el, tetszeni fog – mondja csillogó szemmel. – Erzsébet Királynő Angol-Magyar Két Tanítási Nyelvű Gimnázium. Ez a neve.

– Aha – kettőnk közül ő tűnik lelkesebbnek.

– Sok angolórád lesz, arra gondoltam, örülni fogsz, mert használhatod mindkét anyanyelved – folytatja. – Ez egy magániskola, úgyhogy nagy hangsúlyt fektetnek a te-

hetséggondozásra is. Alaposan utánajártam, van tánc, színjátzás, de tanulhatsz zenét is, vagy képzőművészetet, ha ahhoz van kedved.

– És tehetségem – javítom ki.

– Na igen. Az sem árt.

– Oké.

– Oké? Azt hittem, kicsit jobban felcsigáz majd a dolog – pillant felém egy kis időre, mikor megállunk a pirosnál.

– Ha minden új dolog kapcsán izgatottá váltam volna az elmúlt hónapokban, mára szívritmuszavarom lenne – jegyzem meg.

– Jogos – bólint apu. – De azért hátha lesz, ami majd picit lázba hoz.

– Meglátjuk – hagyom rá, aztán látom, hogy kissé elszontyolodik, ezért hozzáteszem: – Örülök, hogy itt vagyok veled.

Elmosolyodik, én pedig nagyot sóhajtva nézek ki az ablakon.

2. fejezet

A gyönyörű, kertes házakból álló, csendes övezet első látásra is szimpatikus, habár nagyon furcsa érzés kiszállni a kocsiból. Londonnak még az a zöld része is, ahol mi laktunk, sokkal zsúfoltabb és forgalmasabb ehhez képest. Magas, ívelt, kovácsoltvas kerítések, hosszú kocsibehajtók, formásra nyírt sövények, ezek mögött pedig szebbnél szebb házak sorakoznak. Az igazán tetszik, hogy az épületek nem érnek egymáshoz, sokkal szellősebbnek hat az egész.

Azonnal felismerem apu házát a képekről, amiket korábban küldött. Semmi giccs, mégis impozánsan fest a klasszikus, krémszínű falakkal és a fehér, rácsozott mintájú, hatalmas ablakkeretekkel. Így elnézve borzasztó nagy ez kettőnknek.

– Parancsolj – nyújt felém apu egy kis kulcsosomót.

Óvatosan veszem el, és elmélázva nézegetem a három kulcsot a karikán.

– A nagy a kapué. A két kicsi a bejárati ajtóé – magyarázza.

– Ühüm – bólintok.

Megfontolt léptekkel megyek a kapuhoz, apu pedig visszaül az autóba, és kinyitja a távirányítású nagykaput.

– Én miért nem mehetek be ott? – kiáltok értetlenül.

– Hogy gyakorold! – int, és be is hajt, majd leparkol a garázs előtt.

Gondolom, valamiféle katarzist kellene éreznem, amint belépek az új otthonom kapuján, ehelyett csak felbosszant, hogy nehezen tudom kinyitni. Mire megbirkózom vele,

apu már a bejárati ajtónál vár a bőröndökkel, és hagyja, hogy én lépjek be elsőként.

– Isten hozott itthon! – fordul felém vidáman.

Félszeg mosolyt villantok vissza, és magamhoz veszem a hátizsákot a kézipoggyással. Nem igazán mondhatom el, hogy otthonomnak tekintem ezt a helyet, inkább olyan érzés, mintha csak nyaralni jöttem volna ide. Egyébként is szkeptikus vagyok. Annyi változás történt az életemben az elmúlt hónapokban, hogy azt várom, a következő hetekben innen is elköltözünk.

Bent szűk közlekedő fogad, pár lépés után balra tágas ebédlő és konyha nyílik, jobbra pedig egy hatalmas nappali.

– A folyosó végén balra van a dolgozószobám, jobbra a WC és a fürdő – magyarázza apu. – Szemben pedig a spájz.

– Aham – bólintok.

Kíváncsian behajlok a boltív alatt a nappaliba.

– Hol vannak a szobák? – érdeklődöm.

– Az emeleten – válaszol apu, miközben nyögve behozza a második bőröndöt is.

Az emeletre a nappaliból vezet fel a lépcső, illetve onnan nyílik a hátsó ajtó is.

– Ha gondolod, szaladj fel, és keresd meg a szobád – tanácsolja apu, bujkáló mosollyal az arcán.

Ha valami miatt izgatottságot érzek, akkor az az új szobám gondolata. A költözéssel járó új dolgokból semmi sem keltette fel az érdeklődésemet annyira, mint a saját szobám. Azért ez mégiscsak izgalmas. Tizennégy éves vagyok – januárban már a tizenötöt töltöm –, csomó ötletem van, hogyan rendezkedhetnék be.

Fent az emeleten négy csukott ajtó fogad, kettő jobbra és kettő balra. Benyitok balra az elsőn. Szép háló, de nem túl nagy, semmiféle személyes tárgy nem jelzi, hogy bárkié is lenne. Mint egy hotelszoba. Ez várt volna rám? Talán

apu rám akarta bízni az egészséget? Ez egyébként jó, szóval ha így van, örülök, és nem is igazán van szükségem nagyobb helyiségre. Londonban sem volt nagyobb. Azért kíváncsiságból úgy döntök, benézek mindenhová. A jobb oldali háló apué, tisztán látszik, sok ismerős tárgy köszön vissza, többek között a könyv az éjjeliszekrényen, amit már lassan egy éve olvas. Nem halad olyan gyorsan a könyvekkel, mint én, de azért ez közös hobbink. A szobája mellett találok az emeleti fürdőt. Az utolsó ajtó előtt állva elkezdem rágni a számat, mert kicsit reménykedem, hogy valamilyen kellemes meglepetés ér. Aztán benyitok.

És ér. A másik ezek szerint mindössze a vendégszoba, mert ez sokkal nagyobb és sokkal... rózsaszínűbb. Úgy érzem magam, mintha egy habcsók belsejébe kerültem volna. Szemben egy franciaágy áll, sok párnával, apu tudja, hogy imádom a párnákat. Ettől mosolyognom kell. Az ajtó mellett szép, fehér íróasztal áll, kényelmes székkal, a nagy ablak alatt pedig két alacsony fotel, közöttük pici asztalkával. Az egyik fotel mögé apu berakott egy csinos állólámpát, mindenre gondolt, tudta, hogy első dolgom lesz keresni magamnak egy olvasósarkot. A másik fal mentén húzódik a beépített gardróbom, mellette pedig könyvespolc, ami ugyan szinte még üres, de elhoztam magammal a fontosabb könyveimet, és örömmel konstatom, hogy apu egy egész sort feltöltött nekem új kötetekkel, magyar és angol nyelvűekkel vegyesen. A sarokban keskeny, teljes alakos tükör áll, melynek láttán felnevetek, mert rájövök, apu tényleg próbált mindenre figyelni. A londoni lakásunkban ugyanis nem volt egyetlen teljes alakos tükör sem. Körülbelül másfél évvel ezelőtt, amikor elkezdett érdekelni, hogy is nézek ki, nem győztem panaszkodni amiatt, hogy sosem látom egyben a szerelésemet, és aztán el akarok süllyedni, amikor megpillantom magam egy kirkatüvegben vagy a pláza mosdójának a tükreben. Anyu

erre azt mondta, a hiúság nem erény, de könnyen beszél, ő teljes alakos tükör nélkül is mindig kifogástalanul néz ki.

Apu egyesével felhordja a bőröndjeimet, én pedig széles vigyorral köszönöm meg neki a szobát. Nem akarom lelemboszni azzal, hogy a rózsaszín kicsit sok, annyira fellelkesül. Aztán magamra hagy, amíg kipakolok, és belakom a szobám. Apu ismer, tudja, hogy az ilyesmit szerettem egyedül csinálni. Voltaképpen elég magamnak való vagyok, ezzel ő is tisztában van. Nem véletlenül Rekiya az egyetlen barátom, az a pár plusz ember meg inkább csak amolyan ismerős.

Ha van szabadidőm, táncolok, olvasok vagy gitározok. Ja, igen, az akusztikus gitáromat még várom Angliából, anyu utólag küldi majd el. Úgyhogy előveszem a laptopomat, kiválasztom az egyik lejátszási listámat a Spotifyon, és énekelgetve pakolászok, míg úgy nem ítélem, hogy minden a helyén van.

Furcsa ebben a szobában állni, egyelőre nem érzem sajátomnak. Az egész annyira idegen. Aztán leroskadok a laptop elé, és megnyitom egy blogoldal kezdőlapját.

Elhatároztam, hogy az új életemmel új dologba is kezdek, blogot fogok írni. Sokat gondolkoztam, hogy angolul vagy magyarul írjak-e, esetleg mindkét nyelven. Agyaltam, ki is az én célközönségem tulajdonképpen. Aztán arra jutottam, nincs is célközönségem, mindössze magamnak írom az egészszet, mint egy naplót, amit jó lesz később visszaolvasni, és vagy talál magának olvasókat vagy nem. Arra is rájöttem, nem annyira szeretném, ha anyu valamilyen csoda folytán ráakadna, márpedig ő sokat netezik, apu viszont egyáltalán nem aktív a világhálón, a tudományos oldalak böngészését leszámítva, így a magyar nyelv mellett döntök. Elküldöm magamnak e-mailben a mobilomon be-pötyögött első bejegyzést, amitől a nő, aki a buszon mellettem állt, talán nem volt elájulva, de akkor is az enyém. Az én gondolataim.

Csak nézem a kijelzőt, és töprengök leendő blogom nevéen. Mindenképpen anonim szeretnék maradni, nem mintha bárki ismerne Magyarországról a rokonaimon kívül. Egyébként ők sincsenek túl sokan. Apu szülei, a nővére, az ő férje és a két lányuk, az unokatesóim. Ennyi. De felkészülve arra, hogy lesznek osztálytársaim, akikről valószínűleg a későbbiekben írni is fogok, mindenképpen szeretném arc és név nélkül vezetni ezt a blogot.

Töprengök, mi is írja le leginkább jelenlegi helyzetemet. Egyszerre vagyok izgatott az új dolgok miatt, félek tőlük, honvágyam van és borzasztó hiányérzetem. Egyszerre fáj valami és okoz örömet. Apuval vagyok, ami határtalanul boldoggá tesz, de hiányzik anyu, Rekiya, London, az angol nagyiék...

Kifordult velem a világ... Felcsillan a szemem. *Ez lesz az!* A blog címének mindenképpen rövidebb kell, de névnek ez tökéletes lesz. Na, de a cím mégis mi lehetne? Mivel írhatnám le röviden azt, hogy az elmúlt egy évben elváltak a szüleim, anyám elköltözött, aztán apám elköltözött, úgyhogy én anyámhoz költöztem, majd anyám is elköltözött, úgyhogy végül én is költöztem apám után, néhány országhatárral odébb? Nem is tudom, hol vagyok...

És akkor megszületik a címe: *nemtudomholvagyok.blog.hu*. Nagyon találó. A fejlécben pedig a már említett: „*Kifordult velem a világ...*”. Miután kitörölöm belőle azt a részt, amiben leírom az igazi nevemet, az első bejegyzést így írom alá: Ctn. Mint Chilton. Anyu vezetékneve. A bemutatkozást sem viszem túlzásba, mindössze annyit írok bele: „*Mit is mondhatnék? Még én sem tudok semmit.*” Miután elkészülök az arculattal, amihez klasszikus, egyszerű sablont választok, azon merengek, talán túl negatív hangvételű az egész, de mire bővebben átrághatnám, apu szól, hogy kész a vacsora.

Lemegyek az összenyitott konyha-ebédlőbe, és leülök az asztalhoz. Illatos, édes-savanyú csirke és ragacsosra fő-

zött rizs gőzölög a tányéromon. Apu az egyik kedvence-
met készítette.

– Hétköznap nincs időm főzni, de minden nap hozok
kaját – magyarázza. – Hétfvégén pedig főzök majd, ne iz-
gulj.

– Nem izgulok – mosolygok.

– És a holnap miatt sem izgulsz? – kérdezi hirtelen.

– Miért, mi lesz holnap?

– Hát iskola – feleli meglepetten.

Ekkor tudatosul bennem, hogy basszus, nekem holnap
suliba kell mennem. Az új sulimba, az új osztálytársaim
közé. Még az új otthonomat sincs időm megszokni. *Pánik.*

– A tanszereid a kanapén vannak – mondja aztán, mi-
közben szőlőlevet tölt a poharamba.

– A tesicuccoddal és az ünneplő ruháddal együtt, amit
szintén a suliból adott. Meg az órarendet is ott találod.

– Oh – ennyi telik tőlem.

Ekkor apu mély sóhajt hallatva megrogyasztja a vállát.

– Szeretnéd kihagyni a holnapot? Megismerkednél ki-
csit a környékkel?

– Nem – rázom meg a fejem. – Végül is, te mondtad,
hogy már két hete tanítás van. Nem akarok nagyon lema-
radni, és minél később megyek, annál nehezebb lesz beil-
leszkednem.

Apu mosolyog, és látom rajta, hogy baromi büszke rám.
Én meg félek. *Nagyon.*

3. fejezet

Vacsora után elkészönök, magamhoz veszem a sulis cuccaimat, és felcipelem őket a szobámba. Rengeteg könyv, egy sötétzöld melegítőszett sárga címerrel a mellrész bal oldalán és a nadrág bal zsebén, fehér póló, fehér sportcipő, sötétzöld blézer, A-vonalú szoknya és fehér blúz. Ja, igen, meg egy béna, nyakba köthető, sárga kendő, szintén a sulis címerével.

Lefürdök, berakosgatom a kencéimet a fürdőben nekem szabadon hagyott polcokra, majd a laptopommal bebújok az ágyba. Hiába vagyok kimerült az utazástól, annyira izgulok a másnap miatt, hogy tudom, esélytelen, hogy elaludjak.

Úgyhogy felkeresem a sulim honlapját. A képek alapján szépen karbantartott épület, nem túl nagy, tekintve, hogy minden évfolyamra csak két osztály jár, de tartozik hozzá egy tágas udvar, sportpálya és uszoda is, tornateremmel. Nagyjából éjfélig böngészem az archívumot, nézegetem a különböző rendezvényeken, iskolai bulikon készült képeket, és online is megcsodálom a brutális órarendünket.

Megnézem a Google Mapsen, mennyi idő alatt érek a suliba, és örömmel látom, hogy mindössze húsz perc, legfeljebb fél óra alatt ott vagyok. Beállítom az ébresztőt, és végre elálmosodom annyira, hogy ledőlhessek aludni.

Nem mintha sikerülne minőségi alvással töltenem az éjszakát. Szörnyen karikás szemekkel kelek, és úgy érzem, alighogy sikerült végre álomba merülnöm, a telefon már ébresztett is.

Lemászom az ágyról, belenézek a tükörbe. Meleg árnyalatú, nügát színű, szögegyenes hajamnak csak a színét szeretem, az állaga borzasztó. Vékony szálú, folyton összetapad, vagy feltöltődik vagy a kettő egyszerre, így sosem úgy áll, ahogy szeretném. Ezért is vágattam le. Ami arra volt jó, hogy könnyebben elaludjam.

Morgolódva sietek a fürdőbe, és vizes hajkefével átfésülöm, majd leszárítom ezt a szörnyűséget. Nyomok rá egy kis hajlakkot, ami anyu szerint tönkreteszi a hajam, de vállalom a kockázatot, abszolút járulékos veszteség azért, hogy legalább esztétikus fejjel menjek emberek közé. Felveszem az egyenruhám, megállapítom, hogy borzasztó, mindezek után pedig bepakolom a tanszereimet az élénk narancssárga hátizsákomba, amit túrázni vettünk, de rájöttem, ha ezen múlik, talán sosem fogom használni, úgy-hogy iskolatáskává avanszált.

– Mi van rajtad? – hökkén meg apu az ebédlőasztalnál ülve.

Egy napilapot olvas és éppen a forró kávéját fújogatja.

– Iskolai egyenruha? – kérdezek vissza.

– Oh, nem-nem-nem – hadarja. – Azt veszel fel, amit akarsz. Csak ünnepeken kell ezt hordanod.

– Mi?

– Itt nincs egyenruha a hétköznapokban. Nyugodtan hordhatod a saját ruháidat.

– Komolyan? – tátom el a szám.

– Persze.

– Furcsálltam is, hogy mindenből csak egy van – dünynyögöm.

– Van palacsinta a konyhapulton. Nekem lassan indulnom kell – feláll az asztaltól. – Odatalálsz?

– Vélhetőleg.

– Rendben.

Nyomok egy puszit apu arcára, és felszaladok a szobámba, hogy újratervezzem a szettemet. Egyrészt fur-

csának találom, hogy nem kell egyenruhát hordanom egy ilyen állítólag nívós iskolában, másrészt egészen boldoggá tesz a tudat, hogy kényelmes darabokban lehetek, amik ráadásul jobban is néznek ki.

Egyenes szárú, lezser farmert húzok batikolt pólóval, aztán kiveszek a szekrényből egy vékony pulcsit, és begyömöszölöm a táskámba. Mire leszaladok, apu már nincs sehol. Kezdem érezni, ahogy a gyomrom mogyoró nagyságúra megy össze, és minden bizonnyal lesz ez még kisebb is.

Belebújok a fehér sportcipőmbé, aztán leülök az asztalhoz a palacsintával meg egy pohár narancslével, majd elindítok anyu felé egy videóhívást.

– Hiányzol – köszönök bele, mikor végre felveszi.

Látom, hogy már az irodában van, ahogy azt is, hogy valószínűleg sírt. A rohadt életbe...

– Te is nekem – mosolyog anyu. – Milyen ott? Hogy érzed magad?

– Minden szuper – füllentek.

Azt semmiképp sem akarom elárulni neki, milyen borzasztó honvágyam van, mert akkor riasztja aput, és megint összevesznek.

– Mikor mész Skóciába? – kérdezem, hogy témát váltsak.

– Pénteken.

– A szünetben meglátogatlak majd. Ha ott leszel, akkor ott, ha újra Londonban, akkor pedig otthon.

– Rendben. Apád?

– Már elment dolgozni.

– És egyedül hagyott? – háborodik fel.

– Anyu, néhány hónap, és tizenöt leszek. Azt hiszem, megbirkózom a helyzettel.

– Tehát folyton egyedül leszel?

– Nem, van valami házvezetőnő, aki heti kétszer jön takarítani, mosni, meg vasalni. De nyugi, nincs szükségem bébiszitterre.

Gondterhelten sóhajt, látom rajta, hogy nem tetszik neki ez a helyzet.

– Mennem kell, hívj majd sulis után – köti a lelkemre, és miután megígérem neki, elköszön.

Nagyszerű. Anyu berágott apura. Remélem, hogy sikerült megnyugtatom legalább egy kicsit, és nem hívja fel azonnal aput, hogy összebalhézzanak.

Találok némi magyar pénzt a konyhapulton egy üzenet kíséretében aputól, azt írja, ez a büfépénzem a sulira. Van még mellette egy formanyomtatvány valamilyen igazolványhoz, azt pedig elvileg le kell adnom a titkárságon. Elteszek mindent, és kilépek a házból, majd bezárom magam mögött az ajtót.

Mélyet szippantok a langyos, kora reggeli levegőből. A nap már szikrázóan süt, jó meleg szeptemberünk van. Tudom, hogy még hozzá kell szoknom a magyar időjárás-hoz, mert bár az nem igaz, hogy Angliában folyton esik, de az idő ott sokkal enyhébb. Enyhe nyár, enyhe tél, a kettő között pedig... na jó, esik. A Magyarországon tett látogatásokból pedig tudom, hogy itt sokkal szélsőségesebb az időjárás, szóval még hátravan az akklimatizálódás.

A buszmegálló csak tízpercnyi sétára van, de várnom kell a buszra vagy tizenöt percet. Megnézem a kártyatokba frissen beleszuszkolt bérletemet, amit apu előző nap vett nekem. Annyira fura.

Mindössze négy megállót kell utaznom, de nem győzök bámészkodni. A dimbes-dombos, szép épületekkel szegélyezett keskeny utcák elég tetszetősek, és bár rettegek, és hirtelen azt érzem, mindennél jobban haza akarok menni, próbálok pozitívan hozzáállni. Írok Rekiyának, elmesélem neki, milyen volt megérkezni, megígérem neki, hogy később megmutatom a szobámat, és megkérem, legalább imádkozzon értem, hogy túléljem a napot, mert éppen az új sulimba tartok.

Annyira belemerülök, hogy majdnem elfelejtek le szállni, későn nyomom meg a gombot, úgyhogy kezdésnek a sofőr szépen lekorhol. Ég az arcom, miközben lekászálódok a buszról. Rá kell jönnöm, hogy ezelőtt nem igazán találkoztam ilyen morcos sofőrökkel, és még akkor is csak morran valamit, amikor megköszönöm a fuvart, ahogy szokás. *Vagy nem szokás?*

A buszmegállóból már nem esik nehezemre megtalálni a sulit, csak követnem kell a szállingózó diákokat. Az iskola kétszintes épülete a sarkon helyezkedik el, előtte kis füves résszel és térkövezett járdával. Széles, néhány fokos lépcső vezet fel a bejárathoz. A sulit balra a társépület határolja, amiben a tornaterem és az uszoda található, jobbra pedig egy szép köztéri park, mögötte néhány lakóépülettel. Igazán barátságos benyomást kelt az egész, legalábbis próbálom ezt mondogatni magamnak, mert érzem, hogy gombóc kúszik a torkomba, és a gyomrom a reggelimmel küzd.

Zsebre tett kézzel sétálok el az iskola előtt csoportosuló, engem méregető diákok között, és azt mantrázom, hogy csak most ne essek orra, mert apu nem győzi mondani, mennyire veszélyes zsebre dugott kézzel sétálni, én meg mindig csak kiröhögöm. Szép is lenne, ha így nyerné meg a vitát. *Jaj, de hiányzik London! Haza akarok menni!*

Kezdem megbánni ezt az egész költözést. Talán Skócia nem lett volna annyira idegen, itt viszont minden olyan más. Olyan érzés kerít hatalmába, mintha visszautaztam volna az időben. Lehet, hogy mégis ki kellett volna vennem a napot. Vagy inkább a hetet. Nem volt időm felkészülni sem lelkileg, sem mentálisan. *Jaj, Istenem!*

Belépek a nehéz, kétszárnyas ajtón, és azzal folytatódik a karrierem, hogy ledorongol a portás, amiért nincs igazolványom.

– Hogyhogy nincs? Két hete tart az iskola – néz rám a tömött bajszos pasas csúnyán, mintha azt feltételezné, hogy be akarok törni egy iskolába.

Tanítási időben. Tizennégy évesen.

– Jaj, várjon! – emelem fel az ujjam, aztán kotorászni kezdek a táskámban.

Diákok egy kisebb csoportja megy el mellettem, közben mutogatják az igazolványukat a portásnak, azt, amit rajtam is keres, valaki pedig érzékelhetően nekem jön.

– Hé! – felkapom a fejem.

– Mi van? – Nálam jó tíz centivel magasabb, kócos, barna hajú srác néz rám nyeglén, miközben feltolja a fejére a napszemüvegét.

– Meglőktél – mondom.

– Útban voltál – feleli, és felvonja az egyik szemöldökét.

Egy pillanatra elgondolkozom, hogy talán nem is láttam még senkit ennyire undokul nézni ilyen szép, kék szemekkel, aztán eszembe jut a papír, amit kerestem.

A srác cicceg egyet, amivel hatékonyan kifejti a véleményét, majd megy a többiek után.

– Mi lesz már? – sürget a portás, én pedig kezdek egyre inkább stresszelni, érzem, hogy lever a víz és szédülök, mert gyúlik körülöttem a tömeg, és ide-oda taszigálnak.

Egy örökkévalóságig tart, mire megtalálom a zilált, szebb napokat is látott A4-es lapot, amit átnyújtok a portásnak.

– Új vagy? – pillant fel.

– Igen – motyogom kerek szemekkel.

Mintha nem lenne egyértelmű!

– Titkárság balra a folyosó végén. Menj, és kérd el az igazolványod! – nyújtja vissza a lapot, én pedig loholok, mert közben kiürül a folyosó, és megszólal a csengő.

Nagyszerű.

Bekopogok a titkárságra, ahol egy kedves arcú nő nyit ajtót, de már felkészültebb vagyok.

– Jó reggelt! Új vagyok, ma jöttem először, az igazolványomat szeretném elkérni – mosolygok és nyújtom a lapot.

– Máris – mosolyog vissza a nő, úgyhogy a buszsofőr, a portás, meg a bunkó srác után úgy érzem, végre kezd helyreállni a világbéke.

Kis ideig tartó fiókban kotorászás után a nő visszajön hozzám, és átad egy igazolványt, rajta a fényképpel. Anyu és apu rekordgyorsasággal intézkedtek. Örültem volna, ha szólnak erről, és csinálunk egy friss képet, így viszont marad a fél évvel ezelőtti, amit az új útlevelémhez csináltattunk. A kártyához kapok egy tartót is, sötétzöld nyakbaakasztóval, amin csak úgy virít a sárga címer. Rendkívül ízléstelen dizájnermunka.

Megköszönöm, és éppen kilépnék az irodából, hogy megkeressem a tantermet, amikor kis híján beleütközöm egy megtermett, fekete hajú, középkorú nőbe, aki szigorú arccal méreget, majd elmosolyodik.

– Ida, ugye? – kérdezi kedvesen.

– Igen.

– Havas Elvira vagyok, az osztályfőnököd. Már vártalak, édesapáddal megbeszéltük, hogy ma jössz először. Megvan az igazolványod?

– Igen – felmutatom, és alig fogom fel, amit mond, annyira gyorsan beszél.

– Felkísérlek a terembe, hogy biztosan megtaláld. Milyen volt az utad? – kérdezi, és az aulán át már el is indul a lépcső felé, én pedig követem.

– Köszönöm, egész jó. Még meg kell szoknom itt – mondom halkán.

– Menni fog, hidd el. Nem egyedül jöttél külföldről.

– Tényleg? – csillan fel a szemem.

– Bence nyáron költözött haza Írországból a szüleivel – magyarázza. – Egy osztálytársad már van, akivel könnyen megtalálhatod a közös hangot. Igaz, van egy másik is, de Bencével egységesebb lesz.

Biztatóan mosolyog, mintha ez ennyi lenne. Milyen lenne úgy odamenni valakihez: „*Helló, te vagy Bence? Te is nemrég költöztél Magyarországra? De jó, én is! Leszünk barátok?*”. Igen, ez tök realiztikus kezdésnek tűnik.

A lépteink visszhangoznak a csendben, aztán egyszer csak az osztályfőnök megáll egy ajtó előtt, az első emeleti folyosó közepén.

– Ez a mi termünk – magyarázza. – A legtöbb órátok itt lesz a következő négy évben, úgyhogy... érezd magad otthon!

Elneveti magát, és benyit. Örülten dobogó szívvel követem, de igyekszem nem mutatni, mennyire izgulok. Egy hullámos hajú, hobónak kinéző tanár és tizenöt másik szempár fogad.

– Vida tanár úr tanítja a magyart – fordul hozzám az osztályfőnök, majd a teremben ülő diákok felé pillant. *Jaj, ne!* – Ő Mozsai Ida, az új osztálytársatok, aki Angliából érkezett, fogadjátok szeretettel.

– Beszél magyarul? – kiabálja be egy vörös hajú fiú.

– Nem hiszem. Tündéül próbálkozz – válaszol egy másik, mire kitör a röhögés.

– Gyerekek! – Az osztályfőnök felemeli a hangját, erre abbamarad az éppen csak elkezdődött susmusolás. – Üljetek le Anna mellé! – mutat az egyetlen szabad helyre, ami közvetlenül a tanári asztal előtt van az első sorban.

Az Anna nevű lány egyenesre vasalt, és ettől szénaboglyává száradt hajjal, lila keretes szemüvegben ül, és nagyokat pislogva mered rám. Én vagyok a tizenhatodik az osztályban. Végig sem merek nézni a termen, gyorsan leülök a lány mellé.

– Szia – suttogom.

– Szia – cincogja.

Az osztályfőnök közben jó tanulást kíván, és kimegy, a magyartanár pedig fél fenékkal, lazán felül az asztalára, és rám néz.

– Tehát Ida. Üdv nálunk! – mosolyog.

Tizennégy ember tekintete égeti a hátamat, vagy a koponyámat, a mellettem ülő Anna pedig egyenesen a halántékomat vizslatja, pislogás nélkül. Nem vagyok zavarban...
Jaj Istenem, hadd menjek már haza!

– Amiről lemaradtál a tananyag mellett – szólal meg újra Vida tanár úr –, az a bemutatkozás. Első órán mindnyájan mondtunk magunkról pár szót. Szép lassan megismered majd a többieket, de segíts nekik annyit, hogy felállsz, és néhány mondatban bemutatkozol.

– Hogy? – pillogok döbenten.

A tanár várakozón néz rám, míg az osztálytársaim sugdolózásba kezdenek, itt-ott pedig halkán röhög valaki. Borzasztó kellemetlenül érzem magam, de kelletlenül felállok, mert tudom, ha megtagadom a dolgot, nemcsak magamra haragítom vele a tanárt rögtön az első órán, de még a többiek előtt is nevetség tárgya leszek. Remegnek a térdeim, a kezeimet szorosán összekulcsolom magam előtt, hogy ne lássák, mennyire reszketnek azok is.

A középső oszlopban csak a mi padunk van, meg mögöttünk egy másik, így mi eltolásban vagyunk a két szélső padsorhoz képest, amikben három-három pad áll. Észreveszem, hogy mi hatan, lányok ülünk az első padokban, a többiben a tíz fiú. Jellemző.

A másik dolog, ami feltűnik, hogy az a bunkó srác a folyosóról a hátsó padban az ablaknál ül. Unott tekintettel figyel, mellette pedig egy göndör, hirtelenszőke hajú, magas fiú ül, és nagyban magyaráz neki.

– Mi van? Nem kezded? – szól rám a mögöttem ülő, duci srác, és jelzésértékűen kopogtat az ujjával a padon.

– Mondtam, hogy nem tud magyarul – röhög mellette az alacsony, vörös hajú gyerek.

– Öhm – megköszörülöm a torkomat, és arra fókuszálok, hogy ne remegjen a hangom. – Szóval a nevem Ida, a szüleim elváltak és Londonból költöztem ide az apukám-

mal. Anyukám angol, ő Skóciába költözött. És azt mondják, jóban maradtak. Ha utálnák egymást, valószínűleg most Új-Zélandon lennék az egyikükkel, míg a másikuk Szibériában élne.

Az osztály felröhög, én pedig megkönnyebbülök.

– Hiányzik London? – kérdezi egy szőke lány a fal mellett ülve. Észreveszem, hogy a mellette ülő másik lány nagyon hasonlít rá, mindössze a haja rövidebb és szemüveget visel.

– Igen – bólintok.

– Hát, köszönjük – fojtja el a tanár az éppen kibontakozó beszélgetést, mert feltűnik neki, hogy másoknak is lenne kérdése.

Félszegen visszaereszkedem a székemre, és belebámulok a tankönyvembe, miután kinyitom a táblára felírt oldalszámnál. Az óra végéig csendben ülök, és figyelem Vida elég interaktív óráját. Szimpatikusnak találom, van tekintélye, mégis úgy telik a negyvenöt perc, mint egy laza, beszélgetős klubozás, sok nevetéssel.

Amikor kicsengetnek, elpakolom a magyar cuccaimat, és előkészülök töríre, majd írni kezdek Rekiyának arról, mennyire haldoklom.

Hirtelen valaki felül a padomra; a szőke, magas fiú az, az ablak mellől, és zavarba ejtően, merően néz rám.

– Oi! – köszön vagy legalábbis azt hiszem, köszönés akart lenni.

– Helló? – felnézek a mobilomból.

– Szóba sem állsz velünk? – kérdezi komolyan.

– Hagyd már! – üti vállon a kócos hajú srác a teremből kifelé menet, mire ő elröhögi magát.

– Mi van? Csak barátkozom – tárja szét a kezét.

– Hogyne – röhög a duci srác, és a vörös hajúval együtt követik a társukat.

Egy klikk megvan.

– Ha nem, hát nem – vonja meg a vállát a szőke fiú, és utánuk megy.

– Ne is törődj velük! – mosolyog rám a szemüveges, szőke lány. – Mindenkit szívatnak. Azt hiszik, ők a kemény mag. Egyébként Kitti vagyok, a tesóm pedig Enikő.

A másik lány biccent, a gesztustól pedig sokkal idősebbnek néz ki.

– Dóri vagyok – lép oda hozzánk az ablak melletti első padból egy barna hajú, copfos lány, akinek vastag alapozóréteg van az arcán. Kezet nyújt, én pedig idétlenül megrázom.

– Én Zsanett – mutatkozik be egy sötét hajú, kreol bőrű, telt lány, aki eddigre a mellettem lévő Annával váltott pár szót.

– Szép hajad van – jegyzem meg, mire úgy néz rám, mintha nem értette volna, aztán furán megköszöni.

Mindnyájukkal összerosolygok, és azon kapom magam, hogy az egész lánycsapat a padunk körül gyülekezik. Örülök, hogy ez ilyen könnyen ment. Magamban konstatalok, mennyire furcsa, hogy egyetlen más etnikumú diákot sem láttam az osztályunkban. Zsaninak sötétebb ugyan a bőre, alighanem roma lány lehet, de nincs sem ázsiai, sem pedig fekete osztálytársam.

Ahogy körülnézek, meglátom a maradék hat fiút a fal melletti hátsó pad körül gyülekezni. Próbálok felmérni az osztályban uralkodó hierarchiát. A bent maradt fiúkat nézve, ők sokkal visszafogottabbak, csendesebbek, mint az a négyes, amelyik korábban kivonult. A lányok között pedig vegyesen találok csendeseket, mint amilyen a padtársam, vagy a szemüveges, szőke lány, de nagyobb szájúakat is, mint a kreol bőrű Zsani, vagy a Dóri nevű.

Amikor megszólal a csengő, a folyosóról bevonul a négyes, a duci gyerek pedig megáll a padom mellett.

– Most egyesével mind terrorizálni fogtok? – kérdezem közömbösen.

– Hé, csak kedvesek vagyunk! – megjátszott sértődéssel néz rám, aztán elröhögi magát. – Sovi vagyok – mutat magára.

– Miért Sovi? – oldalra döntöm a fejem.

– Mert kövér – válaszol helyette a szőke fiú.

Egy másodpercig meredek rájuk, aztán elnevetem magam.

– Egyébként Olivér, de senki nem hív így – folytatja a srác, majd hozzáteszi: – Ez meg itt Bence.

– Ez?! – mered rá Zsani. – Talán „ő”.

– Jó’ van már, ne vesszünk el a részletekben! – legyint Sovi.

– Értem. Hát... nagyon örvendek, Sovi... és Bence – mosolygok.

– Van barátod? – szegezi nekem hirtelen a kérdést Sovi, mire döbbsenten pislogok rájuk.

– Öhm... nincs – válaszolom óvatosan.

– Jaj, jézusom, hagyd már békén! – szólal meg a srácok háta mögül az ikrekkel beszélgető Dóri, ami szócsatát generál Sovival.

– Mi van már, érdeklődni sem lehet?!

– Ül le inkább!

– Te ne mondd meg, mit csináljak!

Segélykérő pillantással fordulok a mellettem ülő Anna felé.

– Ne foglalkozz velük, minden lánnyal eljátszották – legyint.

– Veled is?

– Ja, velem nem. Én ronda vagyok – vonja meg a vállát, és olyan természetesen mondja ezt, mintha csak arról számolna be, hogy ma napos időnk van.

– Szerintem nem vagy ronda – felelem bénán, és érzem a mosolyán, hogy azt gondolja, csak automatikus választ adtam, mint amit ilyenkor az emberek szoktak.

Az igazság viszont az, hogy a töredezettre szárított hajzuhatagot, és a rikító lila szemüvegkeretet leszámítva, Anna egészen csinos. Nálam valamivel magasabb, vékony, hosszú lábú lány.

4. fejezet

A töritanár eljuttassa velem ugyanazt a kínos bemutatkozást, mint a magyartanár, de a törtíóra ezután közel sem olyan szórakoztató. Aztán bejön az ének-zene tanárnő, aki elmondja, hogy első órán már közölte a többiekkel, ez nem általános iskola, hanem gimnázium, itt nincs potyaötösért énekelgetés, vele komoly zenetörténeti órák lesznek. Őszintén szólva boldog vagyok, mivel eszem ágában sem lett volna az osztály előtt énekelni.

Aztán jön a rémálmom. Matek. Holló Márta tanárnő (nem győzöm felírni a tanárok neveit a noteszembe, habár tudom, hogy megtalálom online, igyekszem minél gyorsabban memorizálni, és azt gondolom, ez segít) egy nagyon idős, törékeny, csöpp asszony, de olyan szigorú, hogy levegőt is alig merek venni az óráján. Ja, a gond nem ez, hanem az, hogy totál sötét vagyok matekból. Ráadásul szépen lassan rájövök, hogy vért fogok izzadni azért, hogy rendszeren felzárkózzak, ugyanis teljesen más előképzettsége van a magyar általánost végzett osztálytársaimnak, mint nekem.

Szünetben megírom ezt Rekiyának, miközben követelem Zsanit a büfébe. Veszek egy túrós batyut (Angliában ilyen nincs), meg egy dobozos kakaót, és visszamegyek a terembe. Zsani kimegy az udvarra a többiek után, ahová engem is kedvesen invitál, de szívesebben vagyok egyedül a mobilommal, a túlvégen Rekiyával. Rá is csörgök, hogy újra elpanaszoljam neki, mennyire hiányzik ő és London. Rajtam kívül csak ketten vannak a teremben, a fal melletti

hátsó padban ülő fiúk: egy velem egyforma magas, vékony srác és egy kicsivel magasabb, természetesebb. Úgy néznek ki egymás mellett, mint Stan és Pan. Teljesen belemerültek egy videójátékról szóló vitába, úgyhogy egyáltalán nem sok vizet zavarnak.

Mielőtt becsengetnek, beszivárog az osztály maradéka is, a csengő felhangzásával egyidőben pedig egy kávéspoharat szorongató, csontos arcú, sápadt férfi lép a terembe.

– Nahát, megérkezett a későnk is! – állapítja meg arisztokratikus angolsággal, és rám mosolyog.

Azonnal felismerem a nyugat-londoni akcentust, és miután Mr. Harry Turnerként mutatkozik be, elmondja, hogy öt éve él Magyarországon és tanít ebben az iskolában, előtte a brit fővárosban oktatott angol irodalmat. Udvariasan érdeklődik, hogy a város melyik részén laktam, melyik terület a kedvencem, és hogy mi a helyzet mostanában arafelé, ugyanis két éve nem járt már otthon.

Felüdülés eltársalogni velem, és ugyan nem okoz gondot a magyar – leszámítva a nyelvtant, amitől rettegek –, elégre az is az anyanyelvem, de imádok angolul beszélni. Egy nap után is hiányzott már, furcsa volt, hogy csak magyar szavakat hallok magam körül. Egyébként a magyar nyelvtannal sem az a bajom, hogy ne tudnék helyesen írni, a sok olvasás megtette a hatását. Apu szívén viselte, hogy jól műveljem a nyelvet, de egyetlen mondatrészt sem tudok megnevezni, és képtelen vagyok felfogni, melyik képző micsoda... Elég volt belenézni a nyelvtankönyvembe, hogy elszörnyedjek.

Szóval, a dupla angolóra nagyon gyorsan eltelik. Bekapcsolódom a tananyagba, Mr. Turner sokat beszélteti a többieket is, akiknek szintén nem okoz gondot a nyelv, mindössze az erős kelet-európai akcentust veszem észre néhány osztálytársamat hallgatva. Az Írországból érkező Bence jellegzetes ír akcentussal beszél, amit én személy szerint nagyon nem szeretek, de érződik, hogy ő észre sem

veszi. Az egyetlen ember, aki nem szólal meg egész dupla-órán, az az ablakon kibámuló, kék szemű, kócos srác, aki láthatólag unja az egészszet és máshol jár.

Amikor végre kicsengetnek az utolsó óráról is, úgy érzem, életem leghosszabb napján vagyok túl. Az osztályfőnök robban be a terembe, zihálva lép oda hozzám, majd a kezembe nyomja a szekrénykulcsomat, amit korábban elfelejtett odaadni.

Úgy döntök, könnyíték is a hatalmas súlyon, ami a hátamat húzza, és az osztálytársaimat követve elmegyek a szekrényekig.

Nézem a kulcson a számot, miután ráakasztom a kulcs-csomómra, és keresem az ugyanazon sorszámú ellátott zárat. Reménykedem, hogy Anna mellé kerültem, de őt közrefogják az ikrek, aztán ahogy haladok, szépen sorban elhagyok minden lányt, és kezdek rosszat sejteni. A kócos, lezser farmert, tornacipőt és bő pólót viselő srác unottan dobálja be a cuccait a nyitott szekrényébe, én pedig megállok mellette. Nagyszerű.

Flegmán pillant rám, egy darabig igyekszem nem foglalkozni vele, de aztán úgy határozok, ha már minden áldott nap egymást kell néznünk, ideje megtudnom a nevét.

– Ida vagyok – nézek rá.

Mintha nem hallotta volna a nap folyamán legalább háromszor. Gratulálok magamnak.

– Tőlem – vonja meg a vállát.

Felhorkanok. Oké, akkor ez ennyi. Elfordulok tőle, bedobálom a tankönyveimet, amikből nem adtak fel házi feladatot, majd visszazárom a szekrényt, és kimegyek a suliból.

Zenét hallgatva, bedugott füllel sétálok a busz megálló felé, amikor valaki hirtelen megfogja a vállam. Összerezzenek, kikapom a fülhallgatómat, úgy meredek a rám vigyorgó Zsanira és a mellette álló Annára.

– Nahát – nyögöm.

– Merre mész? – kérdezi Zsani, és amikor elmondom a megálló nevét, ujjongva válaszolja, hogy az tök jó, mert ők is arrafelé laknak.

Nos, nem úgy terveztem, hogy társasággal megyek haza, mert az utazás nekem mindig egy magányos, relaxációra alkalmas tevékenység zenével, beszéd és viháncolás nélkül, de nem akarok tuskó lenni, úgyhogy mosolyt erőltetek a képemre, és hagyom, hogy Zsani végigcsacsogja az utat. Amikor kérdez, válaszolok, Anna pedig szinte csak akkor szólal meg, ha mindketten rámeredünk.

– Mit hallgatsz? – kérdezi Zsani a buszról leszállva.

– Alt-J. Ismered?

Megrázza a fejét, mire megígérem, hogy belinkelek majd neki pár számot.

– Bejelöllek Facebookon – mondja. – Amúgy is meg kell, hogy hívjon valaki az osztály csoportjába, Havasnak szanaszét van a feje év eleje óta, gondolom eszébe sem jutott.

– Oh. Oké – bólintok.

– Szakkörre jelentkezel? – teszi fel az újabb kérdést.

– Apu mondott valamit a tehetséggondozásról, de gözöm sincs, pontosan milyen szakkörök vannak – vallom be.

– Ja. Remek – látványosan csócsál párat a rózsaszínű rágóján. – Akkor ezt is megírom. Egyébként én vagyok az osztálytitkár.

– Nem lep meg – bólogatok, mire Anna sunyin elmosolyodik, Zsani pedig büszkén kihúzza magát.

Elköszönök tőlük, befordulok az utcánkba, ők pedig tovább sétálnak. Öt perc sem telik el, éppen csak átlépek a küszöböt, amikor értesítést kapok, hogy ismerősnek je-

löltek. Molnár Zsanett. Visszaigazolom, rá pár pillanatra pedig meg is invitál az „Erzsébet 9.a” nevű zárt csoportba.

Le rugom a cipőmet, felrohanok a szobámba, és a táskámat a laptopomra cserélve visszakocogok a konyhába. Bekapcsolom a gépet az ebédlőasztalnál, közben átkutatom a hűtőt, majd a maradék édes-savanyút megmelegítve leülök átböngészni a csoportot. Nincs túl sok bejegyzés, mindössze az osztályfőnök részéről egy „*Pihenjétek ki a gólyatábor, kedden találkozunk!*”, néhány tájékoztató jellegű poszt az iskolában elvárt viselkedésről, valamint Zsanitól egy összesítés arról, ki milyen szakkörre jelentkezett, és kérte, hogy kommentben erősítse meg mindenki a választását. Átnyálazom a hozzászólásokat, hogy megnézzem, mire jelentkeztek azok, akikkel váltottam néhány szót a suliban. Rajzszakkörre ment Kitti és Anna, drámára Dóri és Zsani (várható volt), zenére pedig Bence, Olivér (Sovi), és van ott még két név: István és Máté. Valahogy meg merem tippelni, kik lehetnek ezek.

A kiírás szerint senki sem jelentkezett táncra, én pedig azonnal rá is írok Zsanira, hogy megkérdezzem, ugyanis más nem is érdekel. A határidőről a későn érkezésem miatt lecsúsztam. Zsani elmondja, hogy alapesetben köbe vésett szabály, hogy a határidőig le kell adni a jelentkezést, és év végéig nem lehet abbahagyni a szakkört. Felajánlja, hogy beszél az igazgatóhelyettessel, elvégre nem tehetek róla, hogy akkor még nem voltam itt.

Egy egészen rövid pillanatra azért mégiscsak elgondolkozom, hogy a táncot, vagy a zenét válasszam, ugyanis sajnos egy időpontban vannak, szerdánként hetedik-nyolcadik órában, de úgy döntök, ki van zárva, hogy Bencével és Olivérrel akarjak tölteni plusz két órát. Amikor pedig megnézem a másik két fiú profilját, és meglátom a vörös hajú Istvánt, valamint az esti félhomályban, utcán készült képet a Máté nevű srácról – még az alig felismerhető fo-

tón is felismerem a flegma fejét –, megbizonyosodom róla, hogy jó döntést hoztam.

Igyekszem a képeik alapján névhez kötni az osztálytársaimat, de néhányuknál nem is ők maguk vannak a profilképükön, másoknak pedig nincs semmilyen jellegzetes arcvonása, így egyszerűen nem tudok mire fókuszálni. Mondjuk az én profilom sem mutat túl sokat, idegenek számára mindössze egy profilképet, amin csak az arcom fele van. Mármint orrtól felfelé, a fejem fölött Van Gogh egyik festményével a Napraforgók sorozatából. A londoni kiállításon lötte Rekiya a képet, miután átverekedtem magam egy csapat nyugdíjason, és érdekes, pisilő pozícióba guggoltam a kép alá. Aztán a biztonsági őr elzavart minket.

Somolygok az emléken, és gyorsan indítom is a videóhívást, Rekiya pedig visongva fogadja.

– Na, milyenek az osztálytársak? Idegesítőek? – röhög.

– Akadnak olyanok is – bólogatok.

– Vannak helyes fiúk?

– Vannak bunkó fiúk. És semmilyen fiúk.

– Ajh! – roskad le kedvetlenül. – Pedig azt mondják, a magyar srácok helyesek.

– Kik mondják? – húzom el a számat, aztán egyszerre nevetjük el magunkat.

Ő is mesél nekem a suliról, a többiekről, arról, hogy két másik lánnyal moziban voltak, és hogy én hiányoztam csak a csapatból, aztán azt is elmondja, hogy már tervezi, hogy az egyik szünidőben meglátogat. Természetesen nincs semmi ellenvetésem, sőt! Rekiya után anyura is rácsörgök, beszélünk fél órát, kifaggat a suliról, de leginkább az érdeklő, mennyire elmaradott az épület, a tanrend, a tanárok módszerei, illetve, hogy mennyire kirekesztőek az osztálytársaim. Kicsit negatív kép él benne Magyarországról.

Alig várom, hogy apu este hazaérjen. Hoz vacsorát, együtt eszünk, elmesélem neki a napomat, ami jobban

lázba hozza, mint engem, aztán egy lazító fürdőt követően leveszem a polcra Darren Shan Város-trilógiájának első kötetét, és bevacoklok a fotelbe. Megkönnyebbültem, hogy nincs semmilyen házi feladatom másnapra, ami azért jó, mert nem is csináltam volna meg. Egyszerűen túl lusta vagyok hozzá.

5. fejezet

A keddem szinte ugyanúgy telik, mint az előző nap. A rajztanár óra elején megkér, hogy mutatkozzak be, majd Schreiber tanár úr ugyancsak a dupla, angol nyelven tartott kémia elején a földszinti laborban. Az osztály egyik fele végtelenül unja a helyzetet, a másik pedig igen jól szórakozik azon, hogy a kérdések nagy részére a vörös hajú Pisti válaszol helyettem. Egyébként Schreiber, a kémiatanár olyan halkán beszél, hogy minden idegszálammal összpontosítanom kell, ha hallani akarom, amit mond. Óra végére majd' szétdurran az agyam.

Na, de aztán elérkezik a német óra. Magas, tagbaszakadt, kopaszodó ember jön be a termünkbe, orra hegyén szögletes szemüveggel. Rám pillant, leül az asztalhoz, kényelmesen hátradől, majd megkér németül, gyanítom ugyanarra, amire az előző két kollégája is.

– Elnézést, de... nem értem – húzom össze magam a tanárra pislogva.

– Mit nem értesz? – vált magyarra.

– Az egészet.

– Hogyhogy nem értesz egy szót sem? – néz rám akkora döbbenettel, mintha második fejem nőtt volna.

– Hát... izé... eddig nem tanultam németet.

– Mit tanultál? – kérdezi, és a szemében egy sunyi szikrát látok megcsillanni, amiből sejtenem kellene, hogy ez valami beugratós kérdés.

– Franciát – felelem halkán.

Úgyhogy átvált franciára, és nemes egyszerűséggel nekem szegezi ugyanazt a három tagmondatból álló kérdést. Megvakarom a fejemet, majd nagyot sóhajtva továbbra is magyarul válaszolok:

– Az a helyzet, hogy utáltam a franciát, éppen csak átmentem belőle.

Vámosi Antal tanár úr felvonja a szemöldökét, én pedig borítékolhatom, hogy ezt elcsesztem. Ezen a ponton a tanár valami hosszú átkot szór rám németül – legalábbis úgy hangzik –, a többiek meg röhögnek.

– Ti ezt mind értitek? – fordulok hátra csodálkozva.

– Nem, de örülünk, hogy végre nem minket szívat – viyyorog rám Pisti, aztán előredőlve hozzáteszi: – Mindenkinek második nyelve a német, az ikreken kívül senki sem ért egy szót se, de nem hajlandó magyarul beszélni.

Ettől kicsit jobban érzem magam.

Ezeket az élményeimet részletezem éppen az újabb blogbejegyzésemben otthon, amikor csengetnek. Gyanakodva nézek fel a laptopom mögül, majd lehajtom a tetejét, és felállok a kanapéról, hogy az ajtóhoz menjek. A bejárónő reggel jött, és már el is ment, másra meg nem számítok. Kilépve a szeptemberi, langymeleg délutánba Zsanit és Annát találok a kapuban.

– Hát ti? – nézek rájuk döbbenet, aztán elkezd foglalkoztatni még egy dolog: – Honnan tudtátok, hol lakom?

– Elkértem a címedet Havastól – vonja meg a vállát Zsani, miközben megigazít egy hullámcsatot a hajában. – Beengedsz minket vagy mi lesz?

– Öhm... persze – leslattyogok a kapuhoz, és beinvitálom a két osztálytársamat, akikről lerí, hogy egyikük volt az értelmi szerző, a másik csak a körülmények áldozata.

Igen, Anna szinte minden mozdulatával szabadkozik a létezéséért is.

– Kértek valamit? Üdítő, rágcsa? – kérdezem, és már megyek is a konyhába.

– Hű! – Zsani elképedve forog körbe a közlekedő közepén, ahonnan szemügre tudja venni a konyhát és a nappalit is. – Ez nem semmi!

Zavartan rántok egyet a vállamon. Elvégre mit lehet erre mondani? Valóban, tágas terek, drága bútorok, minden olyan, mint egy Ikea-katalógus, nekem mégsem jelent semmit.

– Holnap mehetsz táncra – vigyorg Zsani.

– Hogy?

– Megkérdeztem az igazgatóhelyetttest, aztán a tánctánárt, vázoltam nekik a helyzetedet, és azt mondták, beállhatsz a csapatba. De nem mondhatod le év közben! – emeli fel fenyegetően a mutatóujját.

– Te jó ég! Nagyon köszönöm! – vigyorgok hálásan.

– Egyébként... nem nézel ki úgy, mint aki tud táncolni – összevonja a szemöldökét.

– Kösz? – felnevetek és végignézek magamon.

Bő póló, beletuszkolva az egyenes szárú farmerbe, ami pont olyan rövid, mintha kinőttem volna. A magyar nagymamám erre szokta azt mondani, hogy úgy nézek ki, mint egy lelenc. Nincs sok légiesség a mozdulataimban sem. Legalábbis, amíg nem kezdek el táncolni. De ezt nem kell tudnia senkinek, aki csak úgy rám néz. Én nem azért táncolok, hogy mások tetszését elnyerjem. Mindössze jól érzem magam, meg így vezetem le az energiámat, és így fejezem ki sok olyan érzésemet, amiket nem tudok máshogy.

Leültetem a vendégeimet a nappaliban, és felnyitom a laptopot, hogy berakjak egy zenei listát.

– Foalsot szeretitek? – nézek a lányokra, ők meg értetlenül merednek rám. – Brick and Mortar? Glass Animals?

Oké – sóhajtok, és elindítom az ezeket tartalmazó válogatást.

A blog felületét gyorsan bezárom, nem akarom, hogy a lányok felfedezzék, ugyanis éppen róluk írtam. Semmi rosszat, mindössze az első benyomásimat, de azért mégis.

– Jössz velünk Bencéékhez? – kérdezi Zsani, mikor végez az üdítőjével, én pedig éppen Annának magyarázok a Foalsról, de a torkomra forr a szó.

Hülyén nézhetek Zsanira, mert felröhög.

– Tudod, Bence. Szőke, göndör hajú, furán beszél angolul, az osztálytársunk, két napja te is ismered.

– De... kedden? – hirtelen ezt találok kinyögni.

– Tiltja a vallásod, vagy mi?

– Nem, úgy értem, holnap sulis – megrázom a fejem. – És késő is van, és szólnom kell apunak, és amúgy sem hívott senki.

– Most hívlak – vágja rá Zsani, aztán felméri a grimaszt, amit vágok, és hozzáteszi: – Ez nem ilyen szigorú, meghívásos alapú dolog. Bencééknek kétszintes háza van, övé a teljes emelet, külön bejárattal, meg minden, úgyhogy kábé az első sulinap óta az megy oda délutánonként, aki akar. Persze nem szó nélkül.

Mérlegelek. Ha most nemet mondok, akkor lehet, hogy soha nem hívnak többet. Nem, mintha bánnám, ugyanis nem vagyok egy nagy társasági ember, jobban szeretek egy-két barátot magam körül tudni, és ennyi. Viszont ez esetben lesz négy olyan kínos évem, amikor engem soha nem hívnak sehová, és ülhetek az osztályfőnök mellett a kirándulós buszon, míg a többieknek lesznek belsős poénjaik, amikről én soha, semmit nem fogok tudni. *Bakker*.

– Szólnom kell apunak – meglengetem a telefont, majd tárcsázok.

A lányok ilyen beszédfoszlányokat hallanak, mint „Bencéékhez”, „nem, Bence nem olyan... gondolom”, „igen, lesznek lányok is”, „igen, a szüleivel él”, „nem, nem érhet

hozzám senki”, „nem, nem iszom alkoholt”, „igen, hazaérek időben”.

És bár apu úgy vallat, mint egy CIA-tiszt, hallom a hangján, hogy nagyon büszke, mert arra talán még ő sem számított, hogy két nap alatt találok... barátokat? Nem, ezt nem mondanám. Kedves osztálytársakat, akik nyitnak felém, és akik felé én is hajlandó vagyok nyitni. Nem valaná be, de tudom, rettegett attól, hogy bezárkózva töltöm majd ezt a négy évet.